

SLIKAR ŠTEFAN DOLINAR

Slikar Štefan Dolinar spada med tiste slovenske umetnike, ki nam jih je vzela tujina, ki pa vendar vabijo domače raziskovalce, da bi jim razkrili delo in življenje — čeprav se pri tem mnogokrat dogaja, da moremo izluščiti iz zgodovine samo nekaj medlih obrisov namesto zaključene umetniške osebnosti. Tudi Štefan Dolinar je bil doslej zavrt v čuden molk, saj je bil domovini skoraj popolnoma neznan, ker je prebil večji del življenja na Dunaju. Le nekaj redkih zapisov priča o njem — in ti trdijo, da se je rodil v Škofji Loki, in sicer leta 1784. Že prvi avtor, ki nam o Dolinarju poroča, hrvaški zgodovinar Ivan Kukuljević-Sakcinski,¹ trdi, da se je rodil v Škofji Loki, da pa je živel največ na Dunaju, kjer se je izšolal za slikarja. Isto poroča kasneje tudi Fridolin Kavčič,² ki celo dostavlja, da je bil Štefan sorodnik znamenitega jurista Tomaža Dolinarja iz Volčce in da je umrl na Dunaju 1845. Viktor Steska³ povzema Kukuljevićeve in Kavčičeve podatke, sicer pa ne pove o Dolinarju ničesar novega. Slovenski biografski leksikon njegovega imena sploh ne pozna. Nekaj tehtnih drobcev je prispeval končno še Ante Gaber,⁴ ki ponavlja tradicijo o Dolinarjevem loškem rojaštvu in — brez navedenega vira — piše, da je bil ta leta 1822 na Dunaju gledališki slikar. Po razstavnih katalogih je Gaber ugotovil, da je Štefan stanoval leta 1858 in 1859 v okrožju St. Ulrich v Kapuzinergasse št. 69, leta 1841 pa v Alte Wieden, Antongasse št. 278. Ker po letu 1841 ni v razstavnih katalogih Dolinarjevega imena več zaslediti, je Gaber domneval, da je slikar umrl najkasneje leta 1842; najbrž je pri tem prezrl Kavčičevo notico o smrti v letu 1845. Vsekakor je leta 1845 še živel, ker imamo iz tega leta ohranjeno še neko signirano in datirano sliko.

Ko sem skušal vse te podatke preveriti, sem takoj naletel na težave. Leta 1784 ni bil ne v Škofji ne v Stari Loki in ne v Poljanah rojen noben Štefan Dolinar. To uganko pa so razrešili dunajski arhivi. Tako sem v dunajskem Mestnem arhivu na popisnem listu stanovalcev v hiši št. 511, Leopoldstadt, našel tele podatke o slikarju in njegovi družini: »Stephan Doliner, geboren 1774. Theatermahler von Phurgstall. Eheweib Maria, geb. 1771. Sohn Carl, geb. 21. April 1805, seit 22. October 1825 Barmherzigerbruder. Tochter Josepha, geb. 1815.«⁵

S tem je posvetila prva luč v Dolinarjevo rojaštvo. Kukuljević se je pri rojstni letnici zmotil za deset let! Dolinar se je rodil torej v Puštalu leta 1774. Toda s tem zapreka še ni odpravljena. Burgstallov in Purgstallov je na Avstrijskem več; kar 18 sem jih naštel v krajevnem imeniku iz leta 1959.⁶ Torej nam bo pojasnila uganko škofjeloška krstna knjiga! Da, toda ta se začne šele z letom 1775. Toda poleg tradicije nam tudi ime Dolinar

priča v korist loškega Puštala, saj je vsa loška okolica kar zasuta s tem priimkom. Najdemo ga v poljanski župniji, pri Sv. Barbari, pri Sv. Filipu in Jakobu, v samem mestu Škofji Loki itd. Res sem zasledil v škofjeloških matičnih knjigah, da je v sedemdesetih letih 18. stoletja živela v Puštalu neka družina Dolinar (Dolliner) z očetom Blažem in materjo Nežo (Agnes), hčerko Mihaela Jenka. Tema se je 1. avgusta 1778 rodila hčerka Mica, 9. decembra 1881 pa sin Tomaž.⁷ Mislim, da je komaj upravičen dvom, da sta Mica in Tomaž Štefanova mlajši brat in sestra in da sta mu bila starša Blaž in Neža. Ob pomanjkanju rojstnega zapisa bi nam dokončno lahko to skrivnost osvetlila poročna knjiga v Felsbergu na Dolnjem Avstrijskem, kjer se je Štefan Dolinar 1. decembra leta 1804 poročil s Terezijo, hčerko trgovca Matija Schmidta iz Böhheimkirchena pri St. Pöltnu.

Kakšna usoda je zanesla našega rojaka na Dolnje Avstrijsko, da si je tam izbral življenjsko družico? In kdaj je prišel na Dunaj? Na ta vprašanja še za zdaj ne znamo odgovoriti. Vsekakor je bil leta 1811 že na Dunaju, kjer je stanoval v Leopoldstadtu, Grosse Fuhrmangasse št. 451. Tedaj se mu je dne 2. marca 1811 rodil sin Jožef Ludvik,⁸ ki pa je že 8. decembra istega leta umrl.⁹ Že tega leta je bil Dolinar »Mahler in k. k. privilegiertem Theater in Leopoldstadt« — slikar v cesarsko kraljevem privilegiranem gledališču v Leopoldstadtu. Dne 30. junija 1815 je bila v isti hiši rojena hči Jožefa Terezija,¹⁰ le ulico so med tem preimenovali v Weintraubengasse. Najstarejši sin Karel pa je bil rojen že 21. aprila 1805.¹¹ Leta 1821 je bival Štefan v samem gledališkem posloplju v Leopoldstadtu št. 511.¹²

Zaman pa sem iztikal za podatki o Dolinarjevi smrti. Kje je dobil svoj podatek Kavčič, ne vem, vsekakor med leta 1845 na Dunaju umrlim Dolinarjevega imena nisem našel. Enako brezplodno je bilo iskanje po letnikih 1844 in 1846. Morda je umrl že leta 1845, iz katerega nam je ohranjena še ena Dolinarjeva slika. Prav tako ne vemo, ali je žena Marija, ki se omenja leta 1821, identična z materjo Karla, Jožefa in Jožefe Terezije, ki se sicer imenuje Terezija. Ali je imela dvojno ime — Marija Terezija — ali pa je slikar med leti 1815 in 1821 ovdovel in se vnovič poročil z Marijo. Čas mi ni dopuščal, da bi vse arhivske podatke do kraja zasledoval.

Še manj kot o življenju vemo o Dolinarjevem slikarskem delu. Za slikami, ki jih pod Štefanovim imenom naštevajo razni razstavni katalogi, doslej še nismo našli pravega sledu; upajmo, da nam bo prihodnost v tem bolj naklonjena. Bolj ali manj slučajno je Ante Gaber našel v katalogih razstav dunajske umetnostne akademije (Kunstwerke, öffentlich ausgestellt im Gebäude der Österreichisch-kaiserlichen Akademie der bildenden Künste bei St. Anna) našete tele Dolinarjeve slike:

— Leta 1858 je razstavil pod številko 45 sliko *Egiptovski Jožef razlaga v ječi sanje*. Zraven je v katalogu zvezdica, kar pomeni, da je bila slika naprodaj. Gotovo gre za sliko, ki jo omenja tudi Kukuljević in ki je prešla v dunajske dvorne zbirke. Signirana je z imenom »Dolliner« in z letnico 1858. — Obenem je to leto razstavil pod številko 57 tudi sliko *Samoštanski hodnik*.

— V katalogu iz leta 1859 srečamo pod številko 41 sliko *Razvalina cerkve*, pod številko 45 pa spet *Samostanski hodnik*, morda istega, ki je bil razstavljen že pred letom.

— Katalog iz leta 1841 navaja samo eno sliko — *Rešitev sv. Petra iz ječe* in sicer pod številko 338.

Stefan Dolinar: Lagunska pokrajina. (Po originalu v Narodni galeriji v Ljubljani.)

Po Kukuljeviću je slikal Dolinar tudi za razne zasebnike in razstavljal po raznih mestih. Tako je na primer leta 1841 razstavil v Budimpešti pet slik: 1. *Preprosta kmečka soba*. — 2. *Kmečka soba*. — 3. *Pogled na neko cerkev*. — 4. *Angel reši sv. Petra iz ječe*. — 5. *Puščarnikovo bivališče v skalnati okolici*. Slika rešitve sv. Petra je najbrž ista, ki je bila razstavljena istega leta tudi na Dunaju.

Kavčič ve povedati samo, da je bil Dolinar na Dunaju »slaven slikar,« od slik pa omenja — verjetno po Kukuljeviću — samo *Egiptovskega Jožefa v ječi* v Dvornem muzeju.

V katalogih in aktih je slikarjevo ime pisano vedno »Stephan Dolliner« in enako se je na slikah tudi sam podpisal. Če računamo, da je njegova umetniška delavnost trajala najbrž vsaj dobra tri desetletja, je moralo priti izpod njegovega čopiča kar precej slik, toda manj je verjetno, da bi hranila katero od teh že od vsega začetka tudi domovina. Tako je edina slika, ki jo danes pri nas poznamo, zašla v ljubljansko Narodno galerijo šele leta 1941, in sicer najbrž z Dunaja. V galeriji ima inventarno številko 1910 ter je slikana z oljnatimi barvami na leseno ploščo, ki meri v višino 43,5, v širino pa 53 cm. Zdaj ima naslov *Lagunska pokrajina* ter je desno spodaj signirana »St. Dolliner 1845«; signatura je na originalu slabo vidna, čeprav je celo nekoliko vgravirana v barvo.

Na žalost slika ni popolnoma originalna, toda kljub temu nam umetnikov osebnih slikarskih izraz le približa. Naslanja se na sliko beneškega mojstra Antonia Canala, imenovanega Canaletto (1697—1768), ali, kar je še verjetneje, na grafični list, ki ga je po Canalettovi sliki vrezal Fabio Berardi leta 1742.¹³ List je danes znan pod naslovom »Lagunska pokrajina« (Paesaggio lagunare), čeprav legenda na grafiki sami moralizira »Sladek je kruh, če ga prislužimo s potom« (Se col sudor si acquista è dolce il pane). Na levi je ime slikarja originala: »Ant.o Canaletto Pinx.«, na desni pa grafikova signatura: »Berardi Scul. appo Wagner Ven. a C. P. E. S. — No. 62.2«, kar pomeni, da je Berardi vgraviral list po Canalettu v beneški delavnici grafika Giuseppe Wagnerja.

Primerjava grafične predloge z Dolinarjevim oljem nam pokaže med obema veliko sorodnost v vseh podrobnostih. Upodobljeno je majhno čolnarsko pristanišče nekje v beneških lagunah. Iz kamnitih kvadrov zidano obrežje se stopničasto razvija v globino; na desni stoji beneška hiša s pergolo in z vinsko trto, z verando in lesenim stopniščem, izza hiše pa se dviga ob skupini košatih dreves streha cerkve s stolpičastimi nastavki nad fasado in z značilnim benečanskim zvonikom, ki ima stožčasto kapo in biforne line. Na levi strani slike je zidan pomol, ki se končuje z lesenim mostičem, za tem pa sega v morje nekaj polotok s tremi stebri razvalin antičnega templja in s skupino nizkih stavb, nad katerimi se dviga stolpasta, na videz mlinu na veter podobna stavba s kolom za škripec. Nad mirnim morjem se pne čez tri četrtine slike s hudournimi oblaki prepreženo nebo, ki ga levo od zvonika trga snop sončne luči. Na obzorju se zibljejo na morju tri jadrnice, v pristanišču so trije čolni. Človeške figure samo poživljajo sliko v smislu vedutistov 17. stoletja: v čolnih so trije ribiči, neki možak sloni ob čolnu pod lopo, drugi se je ustavil na ploščadi pred hišo, tretji sloni na nadstrešnem balkonu in celo iz zvonikovih lin zre neka postavica. Neka ženska pravkar stopa na hišne stopnice, dve se pomenjkujeta med vrati, pred njima sloni na ograji otrok in bere pismo. Spredaj na levi se mlad mož upira z vso silo telesa v drog splava, na katerem sedi s hrbtom proti gledalcu ženska, pestujoča otroka. Dva možaka vidimo na pomolu na levi, dva spet sedita na polotoku, kjer pred leseno ograjo kroti oče s palico otroka. Celoto poživljajo še kosi perila, ki se suše po ograjah, rože na verandi, sod s pokrovom v desnem oglu in škafo pod stopnicami.

Dolinar je torej spremenil le neznatne podrobnosti predloge. Berardi ima na primer med hišnimi vrati eno samo figuro, Dolinar pa dve in še otroka pred njima. Rahlo spremenjena je drža moža, ki sedi v sprednjem čolnu, spremenjene so konture dreves in oblakov. To pa bi bili skoraj vsi odstopi od grafičnega vzorca. Toda večji razločki so v samem atmosferskem razpoloženju slike. Pri Canalettu in Berardiju prevladuje še dinamično in slikovito pozno-baročno občutje, ki ga poudarjajo močni kontrasti svetlobe in sence, ki se dramatično bore med seboj tako na nebu kot na stavbah in predmetih, pri Dolinarju pa se vse podreja mirni svetlobi, v kateri so ostre sence zamenjali zmerni polsenčni prehodi. Celotna slika je uglašena na sicer mehke, toda hladne olivnatosive tone neba in morja in na zlatenkasti ton arhitektur; posebno hišo oblika tista bolna sončna luč, ki je značilna za vzdušje pred nevihto, čeprav ne žari intenzivno. Ubranstvo vseh tonskih prelivov in odtenkov, v katerih se ne uveljavi niti en močnejši barvni akcent,

niti ena čista barva, priča o tankem slikarjevem posluhu za tonsko sožitje celote — in na drugi strani dokazuje, da imamo opraviti z umetnikom, ki ni niti baročno niti romantično razpoložen, ampak je še ves prepojen s pravili klasičistične estetike. To nam postane še bolj razumljivo, če pomislimo, da je prav v drugem desetletju 19. stoletja, ko se je utegnil Dolinar šolati na Dunaju, bila tamošnja akademija pravo žarišče klasicizma. Njen ravnatelj, goriški Slovenec Franc Kavčič, ki je umrl leta 1828, je bil ne samo najznačilnejši slovenski, ampak tudi avstrijski klasičist. Zelo verjetno se mi zdi, da je bil Dolinar tudi pod pravih Kavčičevih šolskim vplivom, o čemer bi nas lahko poučil celo motivni izbor njegovih del z arhitekturnimi zunanjščinami in notranjščinami, ki bi našle najbrž analogne sorodnice med Kavčičevimi risbami. Vendar mikajo delno že Kavčiča, še bolj pa Dolinarja rahlo romantični prizori z razvalinami, puščavnikovo kočo itd., kar bi nam končno lahko tudi pojasnilo, zakaj je segel po predlogi baročnega slikarja, ki akademij-skemu ravnatelju gotovo ni bil preveč pri srcu. V tem zornem kotu pa nam naša slika, čeprav je kopija, vendarle o Dolinarjevi usmerjenosti pove več, kot bi mislili na prvi pogled, saj pričuje tako s tem, kar ima z grafiko skupnega, kot s tem, v čemer se ločita. Berardijeve grafike se odlikujejo po krepkem *chiaroscuro* — kontrastu med zelo svetlimi in zelo temnimi deli — in po globini črnih tonov. Zato se na njih posamezni detajli ne uveljavljajo samostojno, ampak samo v dinamičnem zlitju kompozicije in atmosferskega razpoloženja. Dolinar pa je kompozicijo grafičnega lista analiziral in poudaril bolj detajle kot pa organsko zlito strukturo slike. Detajli mu postajajo skoraj enakovredni celoti, pa čeprav so mojstrsko ujeti v splet tonskega sozvočja. Bolj prevladuje v njem risar kot pravi slikar, zato je nakazan sleherni listič na drevesu, vsaka roža, vsaka posamezna figura, tako da se nam večkrat zazdi, da je ravnal s čopičem izurjen slikar miniaturn. Pri Berardiju se uveljavljata črno-bela lisa in ploskev, pri Dolinarju pa odloča plastični poudarek. Zato tudi v igri oblakov ni fiste viharne grozljivosti, kakršno srečamo na grafičnem listu, in celo morska gladina se je umirila v gladko sivino, v kateri odsevajo predmeti na obrežjih. Še več: razporeditev svetlob ustreza naravnost šolskemu klasičističnemu predpisu. Desna in bližnja polovica je osvetljena, leva, v globino pomaknjena, pa zasenčena. Lahko celo rečemo, da je pri izbiri grafične predloge odločalo manj vsebinsko razpoloženje slike, lagune pred nevihto, kot njena snovna motivika — skupina arhitektur v raznoličnih osvetljavah, kotih in globinah. S tem pa se nam ponuja nov ključ za določitev Dolinarjevega umetnostnega nazora.

Ob zadnjem obisku Dunaja pa se mi je posrečilo najti tudi drugo Dolinarjevo sliko — *Egiptoskega Jožefa v ječi* — ki je nekoč visela v Dvorni galeriji, danes pa jo hrani pod inventarno številko 2916 »Österreichische Galerie des 19. und 20. Jahrhunderts« v Belvederu. Slikana je z oljem na platno in meri 50,5 krat 71,5 cm, v inventar pa je vpisana z naslovom »Architekturnachtstück.«¹⁴

Slika naj bi bila signirana z Dolinarjevim imenom in datirana z letom 1838, toda podpisa nisem mogel opaziti. Po kvaliteti za ljubljansko sliko zaostaja, ker ni slikana z isto natančnostjo v podrobnostih, saj je hotel slikar poudariti v prvi vrsti arhitekturni prostor. Upodobljena je velika stebriščna arhitektura, ki se pogloblja od leve proti desni: veliki in debeli historizujoči egipčanski stebri so glavni akcent kompozicije. Spredej se pro-

stor stopnišča poglobi. V centru slike sedita kraljevi točaj in pek, desno pred njima pa je Jožef, ki zgovorno dviga roko. Ob vratih v ozadju stoji vojščak s helebardo. Nobena barva se ne uveljavlja z večjo samostojnostjo. Stebri so na osvetljenih delih svetlo, na osenčenih pa temnorjavi in ta dvojni ton se preliva po vsej sliki. Slikar je prav teatersko zgradil prizorišče in se nato v njem igral z ostro igro luči, ki pa nikjer ne zaide v *chiaroscuro*, ampak vedno ohranja močne plastične poudarke, ki so lepo vidni posebno na valjih stebrov. Tudi barva oblek se podreja tonskim rešitvam: vojščak ima rdečkast plašč in modrikasto krilo, Jožef rožnat plašč in modro sukno, pek rjav plašč, točaj pa modro sukno in hladno zelen plašč. V celoti učinkuje slika zelo suhoparno kot nekakšna naloga za odersko dekoracijo.

Ker je bil Dolinar v prvi vrsti gledališki slikar, je razumljivo, da so ga mikali arhitekturni motivi, v katerih se lahna romantika druží z risbo klasicistične strogosti: kmečka soba, samostanski hodnik, pogled na cerkev ali njeno razvalino, puščavniško bivališče itd. Kukuljević pravi, da se je Dolinar pečal največ s krajinami in kmečkimi prizori in da ga historične in nabožne scene niso mikale. V tem da se je zgledoval pri nemških slikarjih. Celó ob dveh svetopisemskih slikah je poudaril arhitekturno okolje. O tem nas prepriča slika Egiptovskega Jožefa, kjer je dogodek sam le postranskega pomena, tako da so se figure spet spremenile samo v štafažo in se dobesedno izgubljaajo med mogočnimi stebri, pri rešitvi sv. Petra iz ječe pa je gotovo prav tako dominirala arhitektura ječe.

Po vsem tem bi lahko za zdaj Dolinarja opredelili kot zelo izurjenega, skoraj obrtniško natančnega slikarja-risarja, ki se slogovno uvršča v krog zakasnelih novoklasicistov, kar dokazujejo tudi hladni barvni toni njegove palete, nanešeni z minucioznim čopičem in z zelo kultiviranim tonskim občutjem. Mikajo ga predvsem arhitekturni in krajinski motivi, obarvani z lirizmom zmerne romantike, čeprav se ta le prikrito oglašá, figure pa mu ne presežejo štafažne poživitve. Genialne iskre mu sicer ne moremo prisoditi, pač pa lepo mero nedvomnega talenta, čeprav je ta okrnél v kruhoborskem vsakdanjem delu gledališke dekoracije. Toda gotovo je mogel Dolinar v mirnih dunajskih meščanskih krogih pred marčno revolucijo pozeti tudi nekaj zaslužene hvale in si pridobiti umetniški ugled.

Tako je Škofja Loka dala slovenski umetnosti s Štefanom Dolinarjem moža, ki bi v plejadi naših umetnikov zgodnjega 19. stoletja gotovo postal dokaj vidna osebnost, če bi se ne izvil iz objema rodne dežele in ne utonil v vrvežu cesarskega Dunaja. Doma se je za njim ohranil komaj medel spomin.

Opombe

1. Slovník umjetnikah jugoslavenskih, Zagreb 1858, str. 73. — 2. Znameniti Slovenci. IZ 1895, str. 141 — 3. Slovenska umetnost I, Prevalje 1927, str. 198. — 4. Drobiž iz starih katalogov, ZUZ XIX, Ljubljana 1943, str. 56—57. — 5. Archiv der Stadt Wien, Conscriptionsbogen, Aufnahmebogen 1821, Bogen No. 10, Haus Leopoldstadt 511. Za ljubeznivo pomoč in nasvete pri iskanju se toplo zahvaljujem arhivarju g. dr. Hannsu Jäger-Sustenu. — 6. Müllers Ortsbuch für die Ostmark (Österreich) 1939. — 7. Škofja Loka, Zupni urad, Krstna knjiga od 1775 dalje, fol. 53 in 152. — 8. Krstna knjiga župnije St. Johann Nep. an der Praterstrasse. Tom. 1811, fol. 13. — 9. Mrliška knjiga iste župnije, Tom. 1811. — 11. Krstna knjiga iste župnije, Tom. 1815, fol. 105. — 11. Po vstopu v red usmiljenih bratov na Dunaju, kjer je postal kuhar, je dobil Karel ime

Perpetuus. Preoblečen je bil 26. novembra 1825, 27. novembra 1828 pa je napravil redovne obljube. Poleg drugih podatkov, ki pa o očetu nič več ne povedo, je tudi pripomba, da govori novinec nemški. Knjiga novicev v prelaturi reda usmiljenih bratov na Dunaju. — 12. F. H. Böckh. Wiens lebende Schriftsteller, Künstler und Dilettante in Kunstfache. Wien 1821. st. 248: »Dolliner Stephan, Decorateur des k. k. priv. Theaters in der Leopoldstadt. In der Leopoldstadt Nr. 511.« — 15. Katalog: Mostra degli incisori Veneti del settecento, Venezia 1941, str. 42, (št. 94) in slika 11. — 14. Zahvaljujem se gospej dr. Zdravki Eppensteiner, ki mi je sliko prijazno poiskala v galerijskem depoju.

Zusammenfassung

DER MALER ŠTEFAN DOLINAR

Der — bis jetzt kaum bekannte — Maler Štefan Dolinar (Dolliner) war im Jahre 1774 in Puštal (wohl bei Skofja Loka) geboren. Die Taufbücher in Skofja Loka beginnen leider erst mit dem Jahre 1775, so dass man diese Angabe nicht nachprüfen kann, doch scheint es, dass seine Eltern Blasius und Agnes Dolinar aus Puštal waren. Nach der Tradition hat Stefan in Wien die Malerei studiert und am 1. Dezember 1804 ist er in Felsberg mit Theresia, der Tochter des Handelsmannes Mathias Schmidt aus Böhemskirchen, getraut worden. Schon am 21. April 1805 ist ihm der erste Sohn Karl geboren. Am 2. März 1811 und am 30. Juni 1815 folgten der zweite Sohn Joseph (gestorben 8. Dez. 1811) und die Tochter Maria Theresia. Im Jahre 1811 war Stefan schon als Decorateur in dem k. priv. Theater in der Leopoldstadt in Wien tätig; als solcher wird er noch im Jahre 1821 erwähnt. Als das Todesdatum hat bis jetzt das Jahr 1845 gegolten, doch taucht sein Name unter den in diesem Jahr in Wien gestorbenen nicht auf; im Jahr 1845 lebte er noch.

Dolinar hat seine Bilder mehrmals ausgestellt, so z. B. in Wien in der k. Akademie der bildenden Künste bei St. Anna im Jahre 1858 (Der Aegyptische Joseph im Kerker, Klostergang), 1859 (Kirchenruine, Klostergang), 1841 (Befreiung Petri aus dem Kerker), in Budapest 1841 (Bauernzimmer I. und II., Kirche, Befreiung Petri, Eremitenwohnung in der Wüste). In der Oester. Galerie des 19. und 20. Jahrhunderts in Wien (Belvedere) befindet sich das Bild »Der Aegyptische Joseph im Kerker« (1858), betitelt als »Architekturstück mit Nachtbeleuchtung«, und in der Nat. Galerie in Ljubljana eine Kopie (1845) nach Canaletto bzw. nach einer Graphik von Fabio Berardi: »Lagunenlandschaft«, wo Dolinar nur die atmosphärische Stimmung geändert hat. Weitere Bilder sind bis jetzt noch nicht gefunden worden.

Dolinar war ein tüchtiger Meister neoklassizistischer Richtung und minutiöser Maltechnik; er bevorzugte kalte und kultiviert angelegte Farbtöne ohne stärkere koloristische Reize. Vor allem liebte er architektonische Motive und Landschaften, die leicht romantisch verklärt sind, jedoch ohne die grundzügige klassizistische Strenge zu entwerfen. Figuren verwendet immer nur als Stafage. — Dolinar war kein genialer Meister, wohl aber talentiert; die Arbeit fürs Theater behemnte ihn, dass er nicht ganz frei schaffen konnte. Das Mehrzahl seiner Jahre hat er in Wien verbracht und ist deswegen der Heimat fast unbekannt geblieben.